

K tomu přistupuje ještě toto:

Jak již motivy vládní předlohy k §u 529. c. s. ř. (Materialie I., str. 367.) vytkly, předpokládá žaloba pro zmatečnost podle své podstaty takovou nezhojitelnou zmatečnost, kterouž byly postiženy podstatné základy rozhodnutí. Rozhodnutí musilo by býti vydáno na zmatečném základě, má-li býti předmětem žaloby pro zmatečnost. Tomu však tak není při směnečně-právním platebním příkaze, který byl vydán soudcem nevyločeným proti straně procesně způsobilé. Rozhodnutí samo není nikterak zmatečným a bylo by úplně neodůvodněným, chtíti je prohlašovati za zmatečné. Co jest odstraniti, jest výlučně nesprávně provedené doručení rozhodnutí.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. listopadu 1915, č. j. $\frac{R_{III} 198/15}{1}$.) i.

I cessionář, jemuž s pohledávkou za předmět prodaný s výhradou vlastnického práva postoupena byla veškerá práva z dotyčné kupní smlouvy, jest ohledně zmíněného předmětu k žalobě dle § 37. ex. ř. legitimován, nebyla-li jemu postoupená pohledávka uspokojena.

D ů v o d y :

Podle skutkového stavu, zjištěného nižšími stolicemi, ježž dlužno položit za základ přezkoumání v odpor vzatého rozsudku, ježto se dovolání opírá toliko o důvod dovolací č. 4. §u 503., prodal a odevzdal R. W. v červnu 1914 L. Sch-ovi automobil a smluvil s kupcem, že předmět koupě zůstane až do úplného zaplacení kupní ceny vlastnictvím prodatelovým. Na (zbývající) kupní cenu byly dány kupitelem dvě směnky na 3.000 a 3.400 K, jež měly býti splatnými dne 30. září a 30. října 1914. Smlouvou ze dne 2. července 1914 odevzdal R. W. na úhradu pohledávky obnosem 5.000 K, příslušící žalobkyni proti němu, této akcepty L. Sch-a na 3.000 K a 3.400 K a postoupil jí ku zajištění její pohledávky veškerá práva, příslušící mu z kupní smlouvy s L. Sch-em, o čemž byl L. Sch. vyrozuměn. Ježto L. Sch. nezaplatil kupní cenu obnosem 6.400 K, nepřešel jím koupený automobil dosud do jeho vlastnictví, a byl R. W., jemuž ve zmíněné kupní smlouvě zůstalo zachováno další trvání jeho vlastnického práva k předmětu koupě, nepochybně oprávněn, žádati vrácení silostroje a za tímto účelem podati proti žalovanému žalobu podle §u 37. ex. ř. Ježto však R. W. postoupil žalobkyni veškerá práva, příslušící mu z kupní smlouvy s L. Sch-em, přešlo také na žalobkyni oprávnění uplatňovati nárok na vrácení vozu, z čehož plyne jako nutný závěr její legitimace k zahájení tohoto excisního sporu. I když jest tedy přisvědčiti dovolateli, že obsah postupní smlouvy ze dne 2. července 1914 neposkytuje žádné opory pro předpoklad,

že R. W. dotyčný automobil odevzdal žalobkyni do jejího vlastnictví, nabyla přece žalobkyně z této smlouvy nárok, požadovati zpět silostroj, nenáležící vlastnickým právem dlužníku L. Sch-ovi, nýbrž nalézající se toliko v jeho používání, — tudíž práva, kteréž vylučuje provedení exekuce, exekuční prodej jeho ve prospěch pohledávky žalovaného jako vymáhajícího věřitele. Zda se postup nároku na vrácení silostroje stal za účelem zajištění pohledávky žalobkyně obnosem 5.000 K proti R. W-ovi, či zda se stal snad z nějakého jiného důvodu, jest podle toho nerozhodným a nevyžaduje proto žádného rozboru.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. listopadu 1915, č. j. $\frac{\text{Rv II 665/15}}{1}$.) —i—

Na odvolání v neprospěch obžalovaného podané nelze trest peněžitou pokutou vyměřený snížit, byť i náhradní trest vězení byl zvýšen. Při výměře trestu za použití § 261. tr. z. jest prvotním trestem peněžitá pokuta.

Rozsudkem okresního soudu v B. byl rolník Tomáš R. uznán vinným přestupkem dle §. 32. č. 2. cís. nař. č. 167/15 ř. z., a §. 14. č. 1. cís. nař. č. 228/15 ř. z. a za to dle prvně uvedeného ustanovení zákona za použití §. 261. tr. z. odsouzen ku peněžitě pokutě 1000 K, pro případ nedobytnosti na týden do vězení.

Proti rozsudku tomu odvolal se obviněný co do viny i trestu. Veřejný žalobce proti výroku o trestu.

Rozsudkem odvolacího soudu v B. bylo odvolání obviněného co do viny jako neodůvodněné, co do trestu jako nepřipustné zamítnuto, naproti tomu bylo odvolání veřejného žalobce vyhověno a naříkaný rozsudek ve výroku o trestu potud změněn, že se obviněný odsuzuje do vězení na 8 dní, kterýžto trest se mu dle §. 261. tr. z. změňuje v peněžitou pokutu 400 K, na jejíž místo v pádě nedobytnosti nastupuje trest vězení právě uvedený.

Na zmateční stížnost ku zachování zákona c. k. generální prokuraturou podanou nejvyšší a zrušovací soud uznal, že rozsudkem odvolacího soudu, pokud jím bylo vyhověno odvolání veřejného žalobce, a trest obviněnému prvním soudem 7 dny vyměřený byl sice na 8 dnů zvýšen, současně však na peněžitou pokutu v obnosu toliko 400 K změněn, byl porušen zákon.

Z d ů v o d ů :

Na odvolání veřejným žalobcem v neprospěch obžalovaného podané byl trest prvním soudcem pokutou 1000 K, v případě nedobytnosti týdnem vězení vyměřený na 400 K, pro případ nedobytnosti na 8 dnů vězení snížen.